

til at ramme en Pæl igennem den Forestilling, der af og til spøger i den offentlige Behandling af denne Sag, nemlig den, at det skulde være muligt for Partierne her paa Rigsdagen at paatage sig Forpligtelser overfor en Myndighed, vi ikke kender i vort konstitutionelle Liv, nemlig Tjenestemandorganisationerne, Forpligtelser, der skulde have den Karakter moralsk eller juridisk at binde Lovgivningsmagten ud i Fremtiden. Jeg gentager det: Vi kender her i Landet kun Regering, Folketing og Landsting, som kan være afgørende og kan være forpligtesesstiftende i Henseende til Lovgivningsspørgsmaal.

Det Parti, jeg tilhører, stemte imod den daværende Regerings Lønningslovsforslag i 1925, fordi vi ikke mente det stemmende med den finansielle og valutamæssige Situation paa det paagældende Tidspunkt at forøge de offentlige Byrder gennem Vedtagelsen af en Forhøjelse af Konjunkturtillægget. Det konservative Folkeparti stemte ud fra andre Betragtninger for Regeringens Lovforslag. Men det ærede Medlem Hr. Parkov har jo i Gaar paa den kraftigste Maade understreget, at der hverken juridisk eller moralsk fra konservativ Side er givet Tjenestemændene Tilsagn om, at de paagældende Lønsatser skulde være urørlige indtil det seneste Tidspunkt for Revisionen, nemlig 1928, og disse Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Parkov vari øvrigt i den allerbedste Overensstemmelse med de tidligere af mig berørte Udtalelser, som baade han og det konservative Folkepartis Formand i Landstinget fremkom med allerede under Forhandlingerne i 1925. Endvidere mindede det ærede Medlem om det statsfinansielle Forbehold, det konservative Folkeparti tog i dets Svar paa Tjenestemandorganisationernes Forespørgsel før Valgene, og det fremgik af det ærede Medlems Fremstilling, at efter hans Mening maatte dette statsfinansielle Forbehold i høj Grad komme til Gyldighed nu, da Kroneværdien, Prisforholdene og den hele økonomiske Tilstand paa saa afgørende Maade har ændret sig fra den Gang.

Hvad Forhandlingsrøtten angaar, er den i denne Sag blevet fuldt ud respekteret fra Regeringens Side; Tjenestemændene er paa sædvanlig Maade blevet indbudt til Forhandling, og denne Forhandling er forløbet under ganske regelmæssige Former. Som jeg allerede tidligere har gjort opmærksom paa, var Tjenestemændenes Holdning imidlertid ganske negativ, idet de stod skarpt paa, at der ingen Forandring maatte ske før 1928 — derpaa havde de efter deres Mening et afgjort Krav. Endvidere frem-

kom der under denne Forhandling ingen som helst Antydninger fra Tjenestemandorganisationernes Side om andre Maader, hvorpaa klækkelige Besparelser kunde fremkomme. Derfor løb Forhandlingen ud i Sandet, og det vilde ikke have været til nogen Nytte at trække den længere ud, hvilket jeg ogsaa tror blev anerkendt fra alle Sider.

Nu er dette Forhandlingsstadium forbi, og Lovforslaget er til Behandling her i Rigsdagen, men det er en Selvfølge, at jeg til enhver Tid er villig til at høre Tjenestemændene angaaende Spørgsmaal, der vedrører dette Lovforslag, saafremt de ønsker det, og saafremt de maatte have andre Veje at anvise til at opnaa de nødvendige Besparelser end dem, der er angivet i Lovforslaget — jeg er villig til at høre dem og selvfølgelig ogsaa villig til at forhandle med dem.

Hvad det socialdemokratiske Parti angaar, var dets Holdning jo ganske afgjort negativ, og der er egentlig ikke stort mere at sige til den Ting.

Fra den ærede radikale Ordfører, det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, fremkom der ingen Antydninger af, paa hvilke Punkter han vilde kunne imødekomme Forslaget, eller paa hvilke Punkter han i øvrigt kunde tænke sig at opnaa klækkelige Besparelser, men det ærede Medlem sluttede jo med et Ord, som ikke var uden Forjættelse, idet han tilsagde Støtte til at opnaa et Resultat. Derfor kan jeg for saa vidt takke ham, men jeg maa kun beklage, at hvis man vil fastholde det Standpunkt, det ærede Medlem tog, at der ingen Forandring maa ske før 1928, ser jeg ikke ret, hvorledes et Resultat skal kunne opnaas i denne Samling — og det er jo det, det kommer an paa.

En meget stor Rolle i de ærede Ordføreres Udtalelser har jo Spørgsmaalet om Forsørgertillægget spillet, og det er ikke underligt, fordi det er et saa væsentligt og afgørende Træk i det foreliggende Lovforslag. Jeg har set saaledes paa det, at dette Tillæg var ganske nødvendigt, naar de Reduktioner, som paa Grund af Kriseforholdene ikke kan undgaas, ikke skulde komme til at tyngte alt for haardt paa Tjenestemændene. Det er ganske de samme Betragtninger — Nødvendigheden af Reduktioner under den almindelige Krisetilstand og Ønsket om at gøre disse Reduktioner saa lidet byrdefulde som muligt for Tjenestemændene —, der har ledet til, at Forsørgerprincippet vinder frem i forskellige Landes Lovgivning. Jeg nævnte allerede i min Forelæggelsestale, at der er indført Forsør-